

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Ενενήντα Τρία

Αποκαλύπτοντας την Προφητική Τριλογία της Ρώμης: Από την Αρχαία Ειδωλολατρία στη Σύγχρονη Πλάνη

Jeff Pippenger
2024-02-26

Το βιβλίο του Δανιήλ προσδιορίζει ότι είναι η Ρώμη εκείνη που καθιερώνει το όραμα, και αυτή η κατανόηση αντιμετώπιστηκε με αντίθεση από τους Προτεστάντες της Μιλλεριτικής ιστορίας, όταν ο William Miller αναγνώρισε αυτό το γεγονός. Στις έσχατες ημέρες, εξακολουθεί να είναι η Ρώμη εκείνη που καθιερώνει το όραμα, και σήμερα ο Λαοδικειακός Αντβεντισμός υποστηρίζει πλέον την πεσμένη προτεσταντική άποψη ότι οι ληστές του λαού σου είναι ο Αντίοχος ο Επιφανής. Ο λαός της διαθήκης, που παραμεριζόταν στη Μιλλεριτική ιστορία, αντιστάθηκε στην ίδια ακριβώς αλήθεια, στην οποία τώρα αντιστέκεται ο λαός της διαθήκης των εσχάτων ημερών, ο οποίος τώρα παραμερίζεται. Ο Σολομών το είπε εύστοχα:

Εκείνο που υπήρξε, αυτό είναι που θα υπάρξει· και εκείνο που έγινε, αυτό είναι που θα γίνει· και δεν υπάρχει τίποτε νέο κάτω από τον ήλιο. Υπάρχει άραγε κάτι για το οποίο μπορεί να ειπωθεί: Δες, αυτό είναι νέο; Υπήρξε ήδη από παλαιότατους χρόνους, οι οποίοι ήσαν πριν από εμάς. Εκκλησιαστής 1:9, 10.

Προφητικώς υπάρχουν τρεις εκδηλώσεις της Ρώμης, και οι δύο πρώτες εκδηλώσεις προσδιορίζουν τα χαρακτηριστικά της τρίτης, διότι η αλήθεια εδραιώνεται επί της μαρτυρίας δύο.

Αλλ' ἐὰν δὲν σὲ ἀκούσῃ, παράλαβε μαζί σου ἕναν ἢ δύο ἀκόμη, ἵνα ἐπὶ στόματος δύο ἢ τριῶν μαρτύρων βεβαιωθῇ πᾶς λόγος. Ματθαῖος 18:16.

Η θρησκεία της παγανιστικής Ρώμης ήταν ο παγανισμός, και ο παγανισμός είναι ένα παραχάραγμα της αληθινής θρησκείας. Δεν είναι τόσο παραχάραγμα με την έννοια με την οποία νοείται το παραχαραγμένο νόμισμα, διότι ο παγανισμός στην πραγματικότητα δεν μοιάζει καθόλου με την αληθινή θρησκεία. Αλλά προφητικώς έχει χαρακτηριστικά παραχάραγματος. Η Πόλη της Ρώμης είναι παραχάραγμα της Ιερουσαλήμ, και έχει έναν ναό (το Πάνθεον) που ήταν παραχάραγμα του ναού στην Ιερουσαλήμ. Οι θρησκευτικές πρακτικές του παγανισμού είναι ακαθαγιάστες και δαιμονικές, αλλά αντιπροσωπεύουν τις παραχαραγμένες θρησκευτικές πρακτικές του Σατανά. Ο επικεφαλής της θρησκείας της παγανιστικής Ρώμης έφερε τον τίτλο Pontifex Maximus. Το «Pontifex Maximus» αναφερόταν αρχικά στον αρχιερέα της κρατικής θρησκείας των Ρωμαίων στην αρχαία Ρώμη, με τις απαρχές του να ανάγονται στην πρώτη Ρωμαϊκή Δημοκρατία. Με την πάροδο του χρόνου, συνδέθηκε με πολιτική και θρησκευτική εξουσία και τελικώς εξελίχθηκε στον τίτλο που χρησιμοποιείται σήμερα από τον Πάπα στη Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία.

Ο τίτλος του αρχιερέως της ειδωλολατρικής Ρώμης ήταν Pontifex Maximus, και αυτός ήταν επίσης ο τίτλος του αρχιερέως της παπικής Ρώμης, και είναι λατινικός όρος που σημαίνει «ο Μέγιστος του Υπέρτατου Ποντίφικα». Ήταν ο αρχιερέως της κρατικής θρησκείας της Ρώμης, ιδιαίτερος της λατρείας του θεού Διός. Ο Pontifex Maximus είχε σημαντική θρησκευτική εξουσία

και αρμοδιότητες, περιλαμβανομένης της εποπτείας διαφόρων θρησκευτικών τελετών και της διασφάλισης της ορθής λειτουργίας του ρωμαϊκού θρησκευτικού ημερολογίου. Ο Pontifex Maximus ήταν η κεφαλή του Συλλόγου των Ποντιφικών (Collegium Pontificum), ομάδα ιερέων υπευθύνων για την ερμηνεία και τη διατήρηση των τελετουργιών της ρωμαϊκής θρησκείας.

Ο αρχιερέας τόσο της ειδωλολατρικής όσο και της παπικής Ρώμης ήταν ο Pontifex Maximus· συνεπώς, ο τίτλος της κεφαλής της σύγχρονης Ρώμης θα είναι επίσης, φυσικά, Pontifex Maximus. Η θρησκεία της ειδωλολατρικής Ρώμης ήταν η ειδωλολατρία, και η θρησκεία της παπικής Ρώμης ήταν, και εξακολουθεί να είναι, η ειδωλολατρία, αλλά καλυμμένη με ομολογία Χριστιανισμού, και η θρησκεία της σύγχρονης Ρώμης των εσχάτων ημερών θα είναι η ειδωλολατρία, καλυμμένη με ομολογία Χριστιανισμού.

Τόσο η ειδωλολατρική όσο και η παπική Ρώμη είχαν μια καθορισμένη χρονική περίοδο κατά την οποία θα κυριαρχούσαν υπέρτατα. Η ειδωλολατρική Ρώμη επρόκειτο να κυριαρχήσει υπέρτατα επί τριακόσια εξήντα έτη, σε εκπλήρωση της χρονικής προφητείας του Δανιήλ, κεφάλαιο ένδεκα, εδάφιο είκοσι τέσσερα.

Θα εισέλθει ειρηνικά ακόμη και στους πλέον εύφορους τόπους της επαρχίας· και θα πράξει εκείνο το οποίο δεν έπραξαν οι πατέρες του, ούτε οι πατέρες των πατέρων του· θα διασκορπίσει μεταξύ αυτών λάφυρα και σκύλα και πλούτη· ναι, θα καταστρώσει τα σχέδιά του εναντίον των οχυρωμάτων, έστω και για καιρό. Δανιήλ 11:24.

Το θέμα του εικοστού τετάρτου εδαφίου είναι η ειδωλολατρική Ρώμη, διότι αυτή κατέστη το θέμα στο δέκατο έκτο εδάφιο και εξακολουθεί να αποτελεί το θέμα έως το τριακοστό πρώτο. Θα εξετάσουμε ειδικώς αυτά τα εδάφια σε προσεχή άρθρα, αλλά εδώ απλώς επισημαίνουμε ότι η προφητεία προσδιόρισε πως η ειδωλολατρική Ρώμη θα κυβερνούσε υπέρτατα επί τριακόσια εξήντα έτη, όπως παριστάνεται από τη Ρώμη που «προεξαγγέλλει» τα «μηχανεύματά» της «εκ των οχυρωμάτων, έστω και επί καιρόν». Η λέξη που μεταφράζεται «κατά» στην πραγματικότητα σημαίνει «από», και το εδάφιο λέγει ότι η Ρώμη θα κατηύθυνε τον κόσμο «από» τα «οχυρώματα», δηλαδή από την Πόλη της Ρώμης, και ότι θα το έπραττε αυτό επί έναν «καιρό», δηλαδή επί τριακόσια εξήντα έτη.

Η ειδωλολατρική Ρώμη άρχισε να ασκεί υπέρτατη κυριαρχία στη Μάχη του Ακτίου, το 31 π.Χ., και συνέχισε να κυριαρχεί υπέρτατα έως το έτος 330 μ.Χ., όταν ο Κωνσταντίνος μετέφερε την πρωτεύουσα της αυτοκρατορίας από το οχυρό της Πόλεως της Ρώμης στην Πόλη της Κωνσταντινουπόλεως. Τότε η αυτοκρατορία άρχισε την περιβόητη παρακμή της. Η Πόλη της Ρώμης ήταν το προφητικό «οχύρωμα» της ειδωλολατρικής Ρώμης, και όταν αυτή εξουσίαζε από εκείνη την πόλη ήταν ανίκητη. Στον πόλεμο που ακολούθησε τη μεταβίβαση της εξουσίας από τον Κωνσταντίνο, η Πόλη της Ρώμης έγινε στόχος επιθέσεως για τον Γιζέριχο και τις εισβάλλουσες βαρβαρικές φυλές, οι οποίες παριστάνονται από τις τέσσερις πρώτες Σάλπιγγες της Αποκαλύψεως, κεφάλαιο όγδοο.

Γι' αυτόν τον λόγο, στο ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ, εδάφιο τριάντα ένα, οι «βραχίονες» (η ειδωλολατρική Ρώμη) που υποστήριζαν τον παπισμό, πρώτα βεβήλωσαν το «οχύρωμα του άγιαστηρίου». Η πόλη της Ρώμης είναι το προφητικό «οχύρωμα του άγιαστηρίου» τόσο για την

ειδωλολατρική όσο και για την παπική Ρώμη, διότι το έτος 330, με τη μεταφορά της ειδωλολατρικής εξουσίας στην Κωνσταντινούπολη, η πόλη της Ρώμης αφέθηκε στην παπική Ρώμη, η οποία ανερχόταν. Γι' αυτόν τον λόγο, το δέκατο τρίτο κεφάλαιο της Αποκάλυψης, εδάφιο δύο, λέγει ότι ο δράκων (η ειδωλολατρική Ρώμη) έδωσε στην παπική Ρώμη τον «θρόνο» της. «Θρόνος» είναι ο τόπος από τον οποίο ασκεί εξουσία μία δύναμη, και από το έτος 538 έως το 1798, η παπική Ρώμη εξουσίαζε υπέρτατα, όπως η ειδωλολατρική Ρώμη είχε εξουσιάσει υπέρτατα επί «καιρόν».

Η προφητεία προσδιορίζει μια συγκεκριμένη χρονική περίοδο κατά την οποία τόσο η ειδωλολατρική όσο και η παπική Ρώμη θα εξουσίαζαν υπέρτατα, και όταν το έπρατταν αυτό, θα το έπρατταν από την έδρα της εξουσίας τους, η οποία ήταν η Πόλη της Ρώμης. Το ακατανίκητο της ειδωλολατρικής Ρώμης έληξε όταν εγκατέλειψε την Πόλη της Ρώμης, σηματοδοτώντας το τέλος των τριακοσίων εξήντα ετών, που παριστάνονται ως «καιρός» στο εδάφιο είκοσι τέσσερα· και όταν τα χίλια διακόσια εξήντα έτη της παπικής κυριαρχίας έληξαν το 1798, ο Ναπολέων έκανε να απομακρυνθεί ο πάπας από την Πόλη της Ρώμης, και πέθανε στην εξορία.

Η Εθνική Ρώμη και η Παπική Ρώμη καταδεικνύουν ότι η σύγχρονη Ρώμη θα κυριαρχήσει υπέρτατα επί συγκεκριμένη προφητική περίοδο κατά τις έσχατες ημέρες. «Χρόνος δεν υπάρχει πλέον», αλλά η περίοδος του παπικού διωγμού των εσχάτων ημερών είναι συγκεκριμένη περίοδος, η οποία αρχίζει με τον προσεχώς επερχόμενο νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες και συνεχίζεται έως ότου κλείσει η δοκιμασία του ανθρώπου, όταν ο Μιχαήλ εγερθεί και διακηρύξει: «Όποιος αδικεί, ας αδικήσει ακόμη· και όποιος είναι μολυσμένος, ας μολυνθεί ακόμη· και όποιος είναι δίκαιος, ας πράξει τη δικαιοσύνη ακόμη· και όποιος είναι άγιος, ας αγιασθεί ακόμη.»

Η ειδωλολατρική Ρώμη καταδίωξε τους Χριστιανούς στο Κολοσσαίο της πόλεως της Ρώμης κατά τη διάρκεια της αιματηρής ιστορίας της, και Χριστιανοί ιστορικοί έχουν εκτιμήσει ότι κατά τους Σκοτεινούς Αιώνες της παπικής κυριαρχίας εκατό εκατομμύρια μάρτυρες θανατώθηκαν από τον παπισμό, αλλά ο παπισμός αρνείται αυτόν τον ισχυρισμό και ανεβάζει την εκτίμηση σε περίπου πενήντα εκατομμύρια. Τόσο η ειδωλολατρική όσο και η παπική Ρώμη καταδίωξαν τους πιστούς του Θεού, και η σύγχρονη Ρώμη θα καταδίωξει επίσης τον πιστό λαό του Θεού κατά τις έσχατες ημέρες.

«Πολλοί θα φυλακιστούν, πολλοί θα διαφύγουν για να σώσουν τη ζωή τους από πόλεις και κομποπόλεις, και πολλοί θα γίνουν μάρτυρες για χάρη του Χριστού, καθώς θα στέκονται προς υπεράσπιση της αλήθειας.» Selected Messages, βιβλίο 3, 397.

Η ειδωλολατρική Ρώμη υπερνίκησε τρία γεωγραφικά εμπόδια καθώς αναλάμβανε τον έλεγχο του κόσμου. Η παπική Ρώμη υπερνίκησε τρία γεωγραφικά εμπόδια καθώς αναλάμβανε τον έλεγχο του κόσμου. Η σύγχρονη Ρώμη υπερνίκησε τον Βασιλέα του Νότου (την αθεϊστική Σοβιετική Ένωση) το 1989, και κατόπιν θα ανατρέψει την ένδοξη γη (τις Ηνωμένες Πολιτείες) με τον νόμο της Κυριακής που σύντομα έρχεται. Έπειτα θα υπερνικήσει την Αίγυπτο (ολόκληρο τον κόσμο).

«Όλη η κοινωνία διαιρείται εις δύο μεγάλες τάξεις, τὸς ὑψηλούς καὶ τὸς ἀπειθεῖς. Εἰς ποῖαν τάξιν θὰ εὐρεθοῦμεν;»

«Εκείνοι που τηρούν τις εντολές του Θεού, εκείνοι που ζουν όχι μόνον με άρτο, αλλά με κάθε λόγο που εξέρχεται από το στόμα του Θεού, αποτελούν την εκκλησία του ζώντος Θεού. Εκείνοι που επιλέγουν να ακολουθήσουν τον Αντίχριστο είναι υπήκοοι του μεγάλου αποστάτη. Παρατεταγμένοι υπό τη σημαία του Σατανά, παραβαίνουν τον νόμο του Θεού και οδηγούν και άλλους να τον παραβαίνουν. Επιχειρούν να διαμορφώσουν τους νόμους των εθνών κατά τέτοιον τρόπο, ώστε οι άνθρωποι να επιδεικνύουν την αφοσίωσή τους προς τις επίγειες κυβερνήσεις καταπατώντας τους νόμους της βασιλείας του Θεού.»

«Ο Σατανάς αποσπά τις διάνοιες με ασήμαντα ζητήματα, ώστε να μη διακρίνουν με καθαρή και ευκρινή όραση θέματα υψίστης σπουδαιότητας. Ο εχθρός σχεδιάζει να παγιδεύσει τον κόσμο.

«Ο λεγόμενος χριστιανικός κόσμος πρόκειται να γίνει το θέατρο μεγάλων και αποφασιστικών ενεργειών. Άνδρες που κατέχουν εξουσία θα θεσπίσουν νόμους που θα ελέγχουν τη συνείδηση, κατά το παράδειγμα του Παπισμού. Η Βαβυλώνα θα κάνει όλα τα έθνη να πιουν από τον οίνο του θυμού της πορνείας της. Κάθε έθνος θα εμπλακεί.» Manuscript Releases, τόμος 1, 296.

Προκειμένου να υπερασπισθεί την αλήθεια που ταυτοποιεί την «ένδοξη γη» του Δανιήλ ια΄ 41 ως σύμβολο των Ηνωμένων Πολιτειών, ο Λέων της φυλής του Ιούδα άνοιξε στους σπουδαστές της προφητείας των εσχάτων ημερών την αρχή της τριπλής εφαρμογής της προφητείας. Το φως από αυτά τα τελευταία έξι εδάφια έχει εδραιωθεί διά της εφαρμογής της ιστορίας που παριστάνεται από το «παντοτινόν» στο βιβλίο του Δανιήλ, όπως εκτίθεται στο εδάφιο τριακοστό πρώτο του Δανιήλ ια΄, στα τελευταία έξι εδάφια του κεφαλαίου. Η ίδια θεμελιώδης αλήθεια («το παντοτινόν»), η οποία έγινε το κλειδί του προφητικού πλαισίου του Μίλλερ, παρήγαγε επίσης και το προφητικό πλαίσιο των εσχάτων ημερών. Το πλαίσιο του Μίλλερ βασιζόταν στις δύο ερημωτικές δυνάμεις του παγανισμού και του παπισμού που καταδίωξαν τον λαό του Θεού, και το πλαίσιο των εσχάτων ημερών βασίζεται στις τρεις ερημωτικές δυνάμεις που καταδιώκουν τον λαό του Θεού στις έσχατες ημέρες.

Η αύξηση της γνώσεως, η οποία παριστάνεται στα τελευταία έξι εδάφια του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ, τα οποία παριστούν την αύξηση της γνώσεως που έφθασε το 1989 και η οποία παριστάνεται από τον ποταμό Χιδδέκελ, αντιμετώπισε αντίσταση από τους εχθρούς της αλήθειας. Εκείνη η αντίσταση οδήγησε σε κατανόηση της αρχής της τριπλής εφαρμογής της προφητείας, η οποία αναγνωρίστηκε αρχικά ως τριπλή εφαρμογή της Ρώμης, θέμα το οποίο θεμελιώνει το όραμα της προφητικής ιστορίας.

Όπου δὲν ὑπάρχει ὄρασις, ὁ λαὸς ἀφανίζεται· ἀλλ’ ὅστις τηρεῖ τὸν νόμον, μακάριος εἶναι.
Παροιμία 29:18.

Η τριπλή εφαρμογή των τριών εκδηλώσεων της Ρώμης καταδεικνύει ότι η θρησκεία της παγανιστικής και της παπικής Ρώμης είναι ο παγανισμός και ότι η θρησκεία τους διοικείται από έναν άνθρωπο που φέρει τον τίτλο Pontifex Maximus. Αυτές οι δύο εκδηλώσεις της Ρώμης υποδεικνύουν ότι τρεις γεωγραφικές δυνάμεις απομακρύνονται πριν από το να κυριαρχήσουν υπέρτατα για μια καθορισμένη χρονική περίοδο, και ότι θα κυβερνήσουν από την επτάλοφη πόλη

της Ρώμης, η οποία είναι το οχυρό της ισχύος τους. Αμφότερες μαρτύρησαν το γεγονός ότι καταδίωξαν τον πιστό λαό του Θεού. Επομένως, βάσει αυτών των δύο μαρτύρων γνωρίζουμε ότι η θρησκεία της σύγχρονης Ρώμης θα είναι ο παγανισμός και ότι αυτή θα κατευθύνεται από τον πάπα της Ρώμης, του οποίου ο τίτλος είναι Pontifex Maximus.

Προτού η μεγάλη πόρνη αναλάβει τον έλεγχο και κυριαρχήσει απόλυτα, η σύγχρονη Ρώμη θα χρειαστεί να υπερνικήσει τρία εμπόδια, και το πρώτο εμπόδιο ανήκει πλέον στο παρελθόν με την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης το 1989, του αθεϊστικού εχθρού της Ρώμης, ο οποίος αντιστεκόταν στην εξουσία της Ρώμης στην Ευρώπη. Το επόμενο εμπόδιο θα ανατραπεί με τον επικείμενο νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες, και κατόπιν τα Ηνωμένα Έθνη θα παραχωρήσουν την εξουσία τους στη σύγχρονη Ρώμη για ολίγον καιρό. Όταν αυτή ενθροπισθεί πλήρως, τότε θα λάβει χώρα ο διωγμός των εσχάτων ημερών.

Το βιβλίο του Δανιήλ, και ιδιαίτερα το όγδοο κεφάλαιο της Αποκάλυψης, παρέχουν τα προφητικά χαρακτηριστικά της Ρώμης, τα οποία συμβάλλουν στην ορθή κατανόηση της σύγχρονης Ρώμης. Ένα από αυτά τα χαρακτηριστικά ήταν η διαίρεση της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας σε Ανατολή και Δύση, όπως πραγματοποιήθηκε από τον Κωνσταντίνο κατά το έτος 330. Η ειδωλολατρική Ρώμη και η παπική Ρώμη, όταν θεωρούνται από κοινού, επίσης μαρτυρούν για τη διττή φύση της Ρώμης. Η διαίρεση του Κωνσταντίνου, η οποία παρήγαγε τη δυτική και την ανατολική Ρώμη, αποτελεί δεύτερη μαρτυρία για την ειδωλολατρική και την παπική Ρώμη. Ο Κωνσταντίνος εγκατέστησε την πολιτική εξουσία στην ανατολή και άφησε την εκκλησιαστική εξουσία στη δύση. Η ειδωλολατρική Ρώμη εκπροσωπούσε την κρατική διακυβέρνηση και η παπική Ρώμη εκπροσωπούσε την εκκλησιαστική διακυβέρνηση. Η ανατολή ήταν η κρατική διακυβέρνηση, η δύση ήταν η εκκλησιαστική διακυβέρνηση, όπως προτυπώνεται από τον σίδηρο και τον πηλό του Δανιήλ 2, ή από το αρσενικό κέρας και το θηλυκό κέρας του Δανιήλ 8, ή από τα θηρία της αρπαγής του Δανιήλ 7 και τα θηρία του αγιαστηρίου του Δανιήλ 8.

Η σύγχρονη Ρώμη θα είναι επίσης διττή ως προς τη φύση της, αποτελούμενη από έναν συνδυασμό εκκλησίας και κράτους, σιδήρου και πηλού, και εκκλησιαστικής και πολιτικής τεχνουργίας, αλλά η σύγχρονη Ρώμη είναι επίσης τριπλή ως προς τη φύση της. Στο όγδοο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως τόσο η δυτική όσο και η ανατολική Ρώμη διαιρέθηκαν, κυριολεκτικώς και συμβολικώς, σε τρία μέρη. Ο Κωνσταντίνος, βασιλεύοντας από την ανατολική Ρώμη, διαίρεσε κυριολεκτικώς το βασίλειό του στους τρεις υιούς του, και η δυτική Ρώμη παριστάνετο συμβολικώς από τον ήλιο, τη σελήνη και τους αστέρες, που αντιπροσώπευαν την τριπλή μορφή διακυβερνήσεως που χρησιμοποιούσε η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Έτσι, η σύγχρονη Ρώμη, μολονότι είναι διττή ως προς την εκκλησιαστική και την πολιτική τεχνουργία, θα αντιπροσωπεύει επίσης μία τριπλή ένωση, η οποία παριστάνεται από τον δράκοντα, το θηρίον και τον ψευδοπροφήτη.

Οι εκδηλώσεις της ειδωλολατρικής και της παπικής Ρώμης προσδιορίζουν τη σύνθετη προφητική συγκρότηση της τελικής Σύγχρονης Ρώμης. Πρόκειται για την τριπλή ένωση που λαμβάνει χώρα με τον επικείμενο νόμο της Κυριακής και οδηγεί τον κόσμο στον Αρμαγεδδώνα. Είναι η παγκόσμια «Εικόνα του Θηρίου», η οποία αποτελεί σύμβολο του συνδυασμού Εκκλησίας και Κράτους. Κεφαλή της είναι ο Pontifex Maximus, ο οποίος εξουσιάζει από την Πόλη της Ρώμης,

που είναι η έδρα της εξουσίας του. Η πολιτική εξουσία του ανθρώπου της αμαρτίας θα παρασχεθεί από τα Ηνωμένα Έθνη, και ο κόσμος θα εξαναγκασθεί να αποδεχθεί το τριπλό, πλην όμως διττό, σύστημα του αντιχρίστου, διά της καταναγκαστικής ισχύος των Ηνωμένων Πολιτειών. Έτσι, ακριβώς όπως η ειδωλολατρική Ρώμη (ο δράκων) στην Αποκάλυψη δεκατρία, εδάφιο δύο, έδωσε στον παπισμό «την δύναμίν αυτού, και τον θρόνον αυτού, και εξουσίαν μεγάλην», οι Ηνωμένες Πολιτείες, όπως προτυπώνονται από την ειδωλολατρική Ρώμη, επιτελούν τα ίδια τρία έργα για τη σύγχρονη Ρώμη. Η έδρα είναι το Βατικανό στην επτάλοφη πόλη της Ρώμης, η εξουσία είναι τα Ηνωμένα Έθνη, και η δύναμη είναι οι Ηνωμένες Πολιτείες. Από κοινού οδηγούν τον κόσμο σε ένα σημείο όπου ο παπισμός «θέλει φθάσει εις το τέλος αυτού, και δεν θέλει υπάρξει βοηθών αυτόν».

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

Και ο έκτος άγγελος εξέχεε τη φιάλη αυτού επί τον μέγαν ποταμόν, τον Ευφράτην· και το ύδωρ αυτού εξηράνθη, διά να ετοιμασθή η οδός των βασιλέων των από ανατολών ηλίου. Και είδον τρία ακάθαρτα πνεύματα όμοια με βατράχους να εξέρχονται εκ του στόματος του δράκοντος, και εκ του στόματος του θηρίου, και εκ του στόματος του ψευδοπροφήτου. Διότι είναι πνεύματα δαιμόνων, τα οποία ενεργούσι θαύματα, και εξέρχονται προς τους βασιλείς της γης και της οικουμένης όλης, διά να συνάξωσιν αυτούς εις τον πόλεμον της μεγάλης ημέρας του Θεού του Παντοκράτορος. Ιδού, έρχομαι ως κλέπτης. Μακάριος εκείνος όστις αγρυπνεί και φυλάττει τα ιμάτια αυτού, διά να μη περιπατή γυμνός, και βλέπωσι την ασχημοσύνην αυτού. Και συνήγαγεν αυτούς εις τον τόπον τον καλούμενον Εβραϊστί Αρμαγεδδών. Και ο έβδομος άγγελος εξέχεε τη φιάλη αυτού εις τον αέρα· και εξήλθε φωνή μεγάλη από του ναού του ουρανού, από του θρόνου, λέγουσα· Έγινε. Αποκάλυψις 16:12-17.